Де твоє небо,
Вічна потреба
Людського великого щастя?
Я миті кажу:
— Зупинятись не треба,
Бо там
за тобою —
краща! —
Краща!
Дивлюся на бруньку,
А хочеться квіту,
На квітку дивлюся,
То хочеться плоду…
І так щозими, щовесни і щоліта,
Од сонця до сонця,
Од сходу до сходу.
Яблунь спішу насадить
Серед поля,
Весною доглянути крони
І вірю:
Впаде мені
яблуко
в долю,
Як в долю Адама,
Як в долю Ньютона.
За тим, що не сталося,
Вічно в погоні.
І це вже до скону,
До самого скону.
Захід палає,
Мов гори червоні,
Та все ще попереду,
Коню, мій коню.
Коли я востаннє
Спіткнуся на світі

І серцем впаду
На планету безсилим,
Не вистачить
Тільки одної миті,
Щоб стати щасливим.